

РЕШЕНИЕ

№ 6585

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6484** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М. С. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Обединени арабски емирства, без гражданство, с държава по произход Палестинска автономна територия срещу Решение № 6719/16.06.2022г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на решението като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон и връщане на преписката за ново произнасяне от административния орган. Правят се възражения, че като признат палестински бежанец, жалбоподателят има право на бежански статут, съгласно чл. 1D, изречение 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и чл. 12, параграф 1, буква а, изречение 2 от Директива 2011/95/ЕС. Твърди се, че в нарушение на чл. 75 от ЗУБ и чл. 10, параграф 3, буква „б“ от Директива 2013/32ЕС не е събрана и преценена актуална информация за страната по произход – Ивицата Газа. Изложени са доводи за наличие на предпоставки за прилагане на чл. 9 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут, включително и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, с оглед доказателствата за сключен на 19.12.2018г. брак с българска гражданка. Относно негативното становище на ДАНС е посочено, че същото е общо, без конкретни доказателства и не може да обуслови направения отказ. В хода на съдебното

производство доводите се поддържат от адв. П..

Ответникът – зам. – председател на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт П. прави искане за потвърждаване на решението като обосновано, правилно и законосъобразно. Посочва, че са изложени подробни мотиви на административния орган. Обсъдена е бежанската история в цялост, както и доводите за приложение на чл. 1D, изречение 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г., становището на ДАНС и възможността за получаване на хуманитарен статут и е взето решение за постановяване на отказ по молбата.

Прокурор П. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна. Счита, че решението на административния орган, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя е правилно и законосъобразно. Съобразено е становището на ДАНС, като ответникът не може да провери събраната информация, че лицето представлява опасност за националната сигурност.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП – 587/02.04.2021г. на ДАБ при МС, потвърдена с молба вх. № РД09 – 1163/06.08.2021г. на РПЦ – С., подадена до председателя на ДАБ при МС. Молбата е последваща по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ, разгледана в общо производство, след четири предходни отказа за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Молбата е мотивирана с наличие на нови обстоятелства и доказателства от съществено значение във връзка с бежанската история на жалбоподателя. Новото обстоятелство е регистрацията като палестински бежанец от Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия И. (У.). Молителят потвърждава заявените при предходните производства проблеми със семейството на момиче, за което е бил сгоден и чието семейство по неговите думи е обвързано с Х.. Посочва, че обстановката в Палестинските автономни територии се влошава във връзка с пандемията от Ковид – 19, че е напуснал Ивицата Газа, не може да се завърне безопасно в зоната на действие на У. и не може да получава помощ от У.. Приложил е писмо от Представителството на ВКБООН в Република България с № BULSO/LO21/057 от 02.04. 2021г., потвърждаващо, че е бил регистриран като палестински бежанец от У.. Като писмени доказателства към последващата молба са приложени копия на три статии от интернет: „Агенцията на ООН за палестинските бежанци остана без пари при разпространението на COVID – 19, публикувана на 10.11.2020г. ; „Дълбоко притеснение от мрачните реалности, преживявани от палестинците“, публикувана на 01.12.2020г. и „Експертите на ООН призовават И. да осигури равен достъп за палестинците до ваксините срещу COVID – 19“. Молбата си убежище обосновава и с дългосрочното си пребиваване в Република България, около 10 години и сключен брак с българската гражданка Р. Т. К., за което представя удостоверение, издадено на 19.12.2018г. от Столична община. Представени са и копия на протокол за доброволно предаване от ГКПП Аерогара С., на адвокатско пълномощно, на призовка от полиция към МВР, П. от 15.10.2017г. и писмо от Комисия за решаване на споровете.

Последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила с Решение № 8 – ОК/21.04.2021г. на интервюиращ орган на

ДАБ при МС.

Решението е отменено със съдебно Решение № 4816/19.07.2021г. по адм.дело № 4983/2021г. на АССГ и делото е върнато на административния орган с указания за разглеждане на молбата по общия ред, при наличие на ново обстоятелство във връзка с личното положение на чужденеца – писмо от представителството на ВКБООН в България от 02.04.2021г., че А. М. С. А. е регистриран като палестински бежанец от У. и преценка дали е приложимо изр. второ на чл. 1Д от Конвенцията от 1951г. и чл. 12, параграф 1 б. а, изречение второ от Директива 2011/95/ЕС.

В изпълнение на съдебното решение е регистрирана молба за закрила с рег.№УП – 5671/06.08.2021г. на ДАБ при МС.

От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2108060001. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 28.09.2021 г. е посочено, че ДАНС възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя в Република България, тъй като лицето представлява заплаха за националната сигурност. В хода на съдебното производство от ДАНС е представен класифициран том с докладна записка, приета по делото, въз основа на която е изготвено отрицателното становище.

На 19.11.2021г. е проведено интервю с А. М. С. А., за което е съставен Протокол рег. № УП 5671/19.11.2021г. По време на интервюто жалбоподателят е заявил, че е арабин, без гражданство, от П., мюсюлманин– сунит. Не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, нито заради изповядваната от него религия. Не е членувал в политически партии или организации. Роден е в Д., семейството му е живяло в П. от 2000 до 2012г. в лагер на У., регистриран е в организацията като бежанец, получавал е образователни, медицински и социални услуги. Понастоящем семейството му живее в Газа, но обстановката е несигурна. Посочва, че причината за напускане на страната по произход е семеен проблем и заплахи от влиятелно семейство, както и войната и положението в Ивицата Газа. Не му е оказвано насилие, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Тези причини за претендиране на статут е заявил и в предходните производства. Новото е невъзможността да се прибере в Ивицата Газа и обстоятелството, че е бежанец, регистриран в У. и има право на закрила. Получавал е помощи до напускането на територията, не се е отказал от предоставената закрила. При връщане в страната по произход, което е невъзможно по технически причини се опасява от несигурността и последиците на войната, както и от конфликт с роднини на бившата си годеница.

По подадената молба за закрила на А. М. С. А. е изготвено Становище рег. № УП 5671/26.11.2021г. от младши младши експерт в Отдел „ПМЗ– кв. В.“, РПЦ – С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В хода на административното производство е приета Справка с вх. № МД-35/21.01.2022г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че

спрямо жалбоподателя в страната по произход не е осъществено и няма опасност от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, установено и при предходните производства. Относно регистрацията като бежанец в У. е констатирано, че това обстоятелство не е заявено при нито едно от предходните производства, въпреки, че е било известно на заявителя. Освен това, същото не води автоматично до приложение на чл. 1D, изречение 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и чл. 12, параграф 1, буква а, изречение 2 от Директива 2011/95/ЕС, а следва да се извърши преценка дали лицето се ползва от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, дали тази закрила или помощ е преустановена и положението на лицето не е установено в съответствие със съответната резолюция на Организацията на обединените нации; това лице може да се ползва от привилегиите, произтичащи от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. След анализ на представените доказателства е направен извод, че У. продължава да предоставя помощ и закрила на палестинските бежанци в Ивицата Газа, мандатът на организация последно е удължен до 30.06.2023г. Дейността на организацията не е прекъсната и не е преустановена. Жалбоподателят доброволно е напуснал Ивицата Газа и доброволно се е отказал от помощта. Разгледана е възможността за връщане в Ивицата Газа и възползване от помощите, предоставяни на регистрираните бежанци, включително членовете на семейството на жалбоподателя. Разгледани са и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и е обоснован извод, че не се установяват законовите основания на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Относно приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е обсъдена справката за актуалната ситуация със сигурността в страната по произход, която изключва предоставянето на хуманитарен статут само на това основание. Посочено е, че сключеният брак с българска гражданка не е основание за получаване на статут по други причини от хуманитарен характер. Отрицателното становище на ДАНС също е пречка за уважаване на молбата, на основание чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи: Жалбата е допустима като подадена в срок, от надлежно лице, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – заместник - председателят на агенцията, съгласно представена по делото Заповед №03 - 15/03.05.2022г., издадена на основание чл. 52 от ЗУБ, издадена от Председател на ДАБ при МС, с която на заместник - председателя са делегирани правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ, международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал.1 от ЗУБ, определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно „Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса,

религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея⁴. Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ, определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно „Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец“ и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното с него интервю, както и в предходните производства, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът, намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Още повече, че самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци. Проблемите му в страната по произход са от семеен характер и не са основание за предоставяне на статут на бежанец. Същите са разгледани в предходните административни производства и са преклудирани.

На следващо място, съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Това е така, тъй като видно от събраните доказателства, не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена обстановката в страната по произход. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези

хипотези на цитираната правна норма. В тази връзка, правилно административният орган е приел, че информацията от проведеното интервю, не следва да се кредитира като достатъчна за предоставяне на международна закрила.

При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно във връзка с предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. От представената от страна на ответния административен орган справка относно територията на Ивицата Газа се установява, че сигурността на територията се обезпечават от шест агенции на силите за сигурност на Палестинската администрация. Гражданските власти поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност. На територията оперира Агенцията на ООН за подпомагане на палестинските бежанци (U.). Услугите на Агенцията са на разположение на всички, които живеят в районите ѝ на дейност, отговарят на

определението за бежанци от П., регистрирани са в Агенцията и се нуждаят от помощ. На 17 юли 2021г. У. подписва споразумение със САЩ за установяване на общи цели в подкрепа на хуманитарната помощ, развитието и защитата на бежанците. Отпусната е финансова помощ за храна, здравеопазване, училища. Въпреки това програмният бюджет на У., който подкрепя предоставянето на основни услуги, работи с голям недостиг на средства. Споразумението е обект на критики от страна на палестинците, които го определят като противоречащо на общата работа на Агенцията спрямо палестинските бежанци и искат неговото анулиране. Икономическата ситуация в Ивицата Газа продължава да се влошава. Годишните на конфликт и блокада оставят 80 % от населението в зависимост от международната помощ, докато вътрешнополитическите разделения служат за изостряне на хуманитарната криза и кризата с предоставяне на услуги на място. Икономиката и нейният капацитет за създаване на работни места са унищожени, което води до обедняване и липса на развитие на високо - квалифицирано и добре образовано общество. Достъпът до чиста вода и електричество остава на ниво криза и засяга почти всеки аспект от живота, а чистата вода е недостъпна за 96% от населението. У. предоставя образование, здравеопазване, психично здраве, помощ и социални услуги, микрокредитиране и спешна помощ на регистрирани бежанци. В среда на нарастващи нужди и зависимост, У. традиционно се възприема като стълб на стабилност от палестинските бежанци в Газа. През последните години Агенцията прави значителни подобрения в услугите си в Газа като част от реформата в цялата Агенция, например в областта на образованието и здравеопазването. В справката се съдържа информация за ограничени възможности за връщане на чужденци в Ивицата Газа и проблеми в определени случаи с изискваните документи. По делото е приета като доказателство Позиция на ВКБООН относно връщането в Газа от март 2022г. В т. 65 от позицията е посочено, че по силата на Конвенцията от 1951г. палестинските бежанци, които попадат в приложното поле на член 1 D (1) и които следователно са включени в чл. 1D(2), имат *ipso facto* право на ползите от Конвенцията от 1951г., при условие, че не са приложими чл. 1С, 1 Е или 1 F от Конвенцията от 1951г. ВКБООН счита, че ситуацията в Газа може да представлява обективна причина, поради която палестинските бежанци от Газа да излязат от зоната на действие от У. и да бъдат в обхвата на чл. 1D (2). Също така ВКБООН продължава да призовава държавите да не връщат принудително в Газа палестински бежанци, регистрирани от У.. Забраната за принудително връщане следва да остане в сила дотогава, докато положението със сигурността и правата на човека, както и хуманитарните обстоятелства в Газа не се подобрят значително, за да е възможно връщане в условия на безопасност и зачитане на достойнството на онези, за които се установи, че не се нуждаят от международна закрила.

В хода на административното производство са представени копия на три статии от интернет: „Агенцията на ООН за палестинските бежанци остана без пари

при разпространението на COVID – 19, публикувана на 10.11.2020г. ; „Дълбоко притеснение от мрачните реалности, преживявани от палестинците“, публикувана на 01.12.2020г. и „Експертите на ООН призовават И. да осигури равен достъп за палестинците до ваксините срещу COVID – 19“. Същите съдържат данни за финансови затруднения в дейността на U. в условията на COVID – 19 и тежки условия на живот за цивилните лица в окупираните територии.

От така представените доказателства може да се направи извод, че условията на живот, работа и икономическо развитие в Ивицата Газа не са добри. Населението е изправено пред значителни битови, финансови и икономически трудности. Тези трудности обаче, при съобразяване на личната бежанска история на жалбоподателя не са основание за получаване на статут на бежанец, поради липсата на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 и ал. 5 от ЗУБ, нито съставляват реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт по смисъла на чл. 9 ал. 1 от ЗУБ, които са основания за получаване на хуманитарен статут. Разпоредбите на чл. 1D, изречение 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и на чл. 12, параграф 1 буква а, изречение второ от Директива 2011/95/ЕС не означават, че на лица, на които е била оказана закрила или помощ от органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на ООН за бежанците и тази помощ бъде преустановена по каквито и да било причини и ако положението на тези лица не е надлежно установено съгласно съответните резолюции, приети от Общото събрание на Организацията на обединените нации, тези лица придобиват статут на бежанец по силата на конвенцията. Тези лица могат да се ползват от привилегиите на Конвенцията и на Директивата, но това не означава, че придобиват статут на бежанци. В този смисъл е и чл. 12, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, съгласно който, статут на бежанец не се предоставя на чужденец, който се ползва от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, с изключение на случаите, в които тази закрила или помощ е преустановена и положението на лицето не е установено в съответствие със съответната резолюция на Организацията на обединените нации; това лице може да се ползва от привилегиите, произтичащи от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. В този смисъл е и цитираната практика на СЕС по дело С – 585/16 в решението на административния орган. При преценката на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут по посочените правни норми, доколкото жалбоподателят е напуснал страната по произход поради семейни причини, семейството му продължава да живее на територията на Ивицата Газа, имат построена къща, осигурени са образование, здравни услуги и всички други

услуги, предоставяни от У.. Същият не е напуснал зоната на действие на У. по принуда, поради независещи от него причини, а доброволно, поради проблеми от семеен характер. Основание за отказ за предоставяне на закрила е и становището на ДАНС, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност. Становището е основано на докладна записка / в отделен класифициран том/ с конкретни данни, мотивирали ДАНС да изготви отрицателно становище. Отрицателното становище, основано на конкретни данни е самостоятелно основание за отказ по чл. 12, ал.1, т. 6 и чл. 12, ал.2, т. 4 от ЗУБ. На основание чл.41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 10 от ЗУБ –ДАНС притежава изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, включително дали дадено лице, кандидатстващо за закрила, представлява заплаха за нея, като становището му е обвързващо за решаващия орган по чл. 75 от ЗУБ. Нормите на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 ЗУБ са императивни, а не диспозитивни, поради това органът няма възможност за преценка дали да приеме становището на ДАНС или не, а е длъжен при отрицателно такова да откаже предоставянето на статут. В случая изложените в информацията към становището данни са конкретни и очертават въз основа на какви факти и обстоятелства е прието ДАНС да възрази срещу предоставяне на закрила на кандидата в Република България. Преценката на тези данни от ДАНС като обуславящи заплаха за националната сигурност е извън контрола за законосъобразност, съдът само констатира, че са изложени мотиви за тази преценка и са посочени факти да се направи. Информацията, събрана от ДАНС при изпълнение на специалните ѝ правомощия по закон – чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, е резултат от процедура, при която се извършват дейности по наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност – чл.4, ал. 2 от ЗДАНС. Именно, поради специфичния ѝ характер на информацията, съдържаща данни касаещи националната сигурност, тя не може да бъде предоставяна в пълен обем на лица извън агенцията, включително на съда и страните по делото. От друга страна, изложената информация, предоставена от ДАНС е официална, удостоверителна и същата не е оборена или опровергана от жалбоподателя, след запознаване. Констатацията, че конкретни данни водят до извод може да прави компетентно само ДАНС и самото становище не подлежи на оспорване. В този смисъл решение №15808 от 18.12.2018г. по адм.д.№14042/2018г., IV отд. на ВАС на РБ.

При наличието на изключващо обстоятелство по чл. 12, ал.1 т. 6 и ал. 2, т.4 ЗУБ административният орган е задължен да откаже предоставяне на статут поради изложените по-горе причини, поради което решението е законосъобразно. Така в решение № 3056 от 09.03.2021 г. по адм. дело № 177/2021 г. и № 7530 от 22.06.2021 по адм. дело № 4849/2021 г. на ВАС на РБ се приема, че когато са налице условията за прилагане на изключващата клауза на чл. 12, ал.1, т. 6, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, на административния орган не е предоставена възможност за преценка дали да предостави търсената закрила, а напротив - има законова

забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут. Сключването на граждански брак с българска гражданка също не е основание за придобиване на хуманитарен статут поради други хуманитарни причини, както обосновано и законосъобразно е приел и административния орган.

Не е основателно и възражението в жалбата, че е нарушен принципът "non refoulement" (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал.3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал.1 от Конвенцията за статута, на бежанците, следва да се има предвид, че е налице хипотезата на предвиденото изключение. Съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗУБ от правата по ал.3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Тоест отрицателното становището на ДАНС е пречката, която възпрепятства приложението на горепосочения принцип. Разпоредбата на чл. 4, ал.4 от ЗУБ е в съответствие с чл. 33, ал. 2 от Конвенцията за статута на бежанците и чл. 17 § 1 б. "г" от Директива 2011/95/ЕС от 13.12.2011 г. на ЕП и Съвета (в този смисъл решение № 11787/18.11.2021 г. по адм. дело № 6836/2021 г. на ВАС на РБ).

Предвид изложеното, съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и целта на закона.

Така мотивиран, Административен съд София – град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. М. С. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Обединени арабски емирства, без гражданство, с държава по произход Палестинска автономна територия срещу Решение № 6719/16.06.2022г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

